

Informatiebericht SUA

Van	IND / SUA
Auteur	10.2.e
Telefoonnummer	010.2.e
Nummer & Titel	IB 2021/56 asielverzoeken van bijzonder kwetsbare statushouders
Hoofdtak	Asiel
Informind Thema	Asiel themapagina's – Vw 30a Niet ontvankelijk / Vw 30a.1a Internationale bescherming EU
Relatie met	IB 2018/40 Afdelingsuitspraken statushouders Italië, Griekenland en Bulgarije
Geldig vanaf	06-05-2021
Geldig tot en met	06-11-2021

1. Aanleiding

Naar aanleiding van de jurisprudentie van het Europees Hof van Justitie¹, nader uitgewerkt in Nederlandse rechtspraak², zal de IND, bij statushouders die stellen in de vergunningverlenende lidstaat niet te zijn of worden behandeld overeenkomstig de eisen die de Kwalificatierichtlijn in hoofdstuk VII stelt, niet zonder meer kunnen volstaan met een verwijzing naar het interstatelijk vertrouwensbeginsel. In het uiterste geval zal de vergunningverlenende lidstaat om individuele garanties moeten worden gevraagd. Gelet op wat openbare bronnen melden over de positie van statushouders in Griekenland, Bulgarije en Hongarije, zal het vragen van garanties met name aan de orde kunnen zijn in zaken van bijzonder kwetsbare statushouders uit die landen.

2. Toelichting

Dit informatiebericht ziet op de behandeling van zaken van statushouders. Meer specifiek wordt ingegaan op de vraag hoe moet worden omgegaan met zaken van bijzonder kwetsbare statushouders. Dit IB betreft een aanvulling op IB 2018/40 en vervangt IB 2019/62.

3. Hoe te handelen

Asielaanvragen van statushouders (minderjarig en meerderjarig) die *niet* bijzonder kwetsbaar zijn kunnen in beginsel in spoor 2 niet-ontvankelijk (no) worden verklaard op grond van artikel 30a, eerste lid, onder a, Vw.³ In alle zaken van statushouders geldt dat een geloofwaardigheidsbeoordeling plaatsvindt cf. WI 2014/10 van de *leefomstandigheden* van de vreemdeling in de lidstaat en dat informatie uit openbare bronnen en het individuele relaas bij de beslissing worden betrokken.⁴ In het gehoor dient goed doorgevraagd te worden op de volgende onderwerpen:

¹ Zie het arrest van het EHRM van 30 mei 2017, E.T. en N.T. tegen Zwitserland en Italië, ECLI:CE:ECHR:2017:0530DEC007948013 en arrest van het Europees Hof voor Justitie van 19 maart 2019, Ibrahim, ECLI:EU:C:2019:219.

² Zie de uitspraak van de Afdeling Bestuursrechtspraak Raad van State (AbRS) van 22 april 2020, 201904529/1 en 201905936/1.

³ Wat verstaan moet worden onder bijzondere kwetsbaarheid komt in paragraaf 4.2 aan bod.

⁴ Dit betekent dat ook aangevoerde omstandigheden t.a.v. bijzondere kwetsbaarheid, zoals alleenstaand zijn of trauma, getoetst moeten worden op geloofwaardigheid.

- hoe heeft betrokkene zich staande kunnen houden na de vergunningverlening; welke acties heeft hij ondernomen om in zijn/haar levensonderhoud te kunnen voorzien;
- verblijven er familieleden van betrokkene in de lidstaat; heeft betrokkene aldaar een sociaal netwerk;
- had betrokkene toegang tot voorzieningen (medisch, onderwijs, (begeleide) huisvesting, arbeid, bijstand en/of financiële ondersteuning). Waarom is daar geen gebruik van gemaakt of waarom was er hiertoe geen toegang;
- documenten (zoals verblijfsvergunning, medisch, aanzegging de opvang te verlaten, aangiftes) of de reden voor niet overleggen;
- heeft betrokkene zijn/haar beklag gedaan over problemen die zich hebben voorgedaan of aangifte gedaan; om welke reden is dit niet gedaan;
- heeft betrokkene gebruik gemaakt van eventuele in de lidstaat aanwezige integratieprogramma's tijdens of na de asielprocedure; Wat is de reden dat hij dit niet heeft gedaan;
- Kan betrokkene de taal van de lidstaat spreken en zo niet, hoe heeft hij gecommuniceerd met instanties;
- Heeft betrokkene contact gehad met of is hij op de hoogte van het bestaan van ngo's of andere (maatschappelijke) organisaties die asielzoekers en statushouders in de betreffende lidstaat ondersteunen;
- Als betrokkene al voor of kort na de statusverlening is vertrokken uit de lidstaat, wat was de reden; Waarom heeft hij de beslissing niet afgewacht of is hij zonder pogingen tot integratie en vestiging te doen, vertrokken?

4.1 De algemene situatie van statushouders in de vergunningverlenende lidstaat

In de beslissing die ziet op een statushouder zal in het algemeen moeten worden geschetst hoe de betreffende lidstaat zowel juridisch als feitelijk uitvoering geeft aan de eisen die de Kwalificatierichtlijn stelt en met name ten aanzien van de waarborgen die voortvloeien uit hoofdstuk VII. Rapporten van AIDA kunnen hierbij de nodige informatie leveren.⁵

Het is in beginsel aan de vreemdeling om onder verwijzing naar openbare bronnen aannemelijk te maken dat in de vergunningverlenende lidstaat sprake is van een (zeer) slechte situatie van statushouders en dat bij terugkeer een risico op ernstige schade niet met een enkele verwijzing naar het interstatelijke vertrouwensbeginsel kan worden uitgesloten. Worden dergelijke bronnen aangehaald, dan kan in de beslissing niet worden volstaan met de enkele verwijzing naar het interstatelijk vertrouwensbeginsel of de stelling dat de rapporten niet op de persoon van betrokkene zien. Er zal een oordeel moeten worden geveld over de aard en de ernst van de in het algemeen door statushouders ondervonden (juridische en feitelijke) problemen. Ook de omstandigheid dat de wetgeving van de betreffende lidstaat voldoet aan de eisen van de relevante Europese asielrichtlijnen is niet voldoende. De feitelijke positie van statushouders en de daadwerkelijke houding van de autoriteiten staan voorop.

De drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van de betrokken lidstaat ertoe leidt dat iemand die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn eigen wil en keuzes om, terechtkomt in een "toestand van zeer verregaande materiële deprivatie", waardoor hij niet kan voorzien in zijn belangrijkste basisbehoeften, zoals wonen, eten en zich wassen, en waardoor zijn lichamelijke of geestelijke gezondheid zou worden geschaad of zijn leefomstandigheden mensonwaardig zouden worden. Bij Griekenland, Hongarije en Bulgarije is deze situatie in beginsel aan de orde. Niet kan worden uitgesloten dat er nog meer lidstaten zijn waar dit speelt. Indien de vreemdeling openbare bronnen aanvoert die zien op een slechte situatie van statushouders in andere lidstaten dan

⁵ Zie <https://asylumineurope.org/reports/>.

Griekenland, Bulgarije en Hongarije, dan dient informatie over de positie van statushouders opgevraagd te worden bij TOELT en voorgelegd te worden aan SUA.

Daarbij geldt wel dat grote onzekerheid, ernstige armoede, of een sterke verslechtering van de leefomstandigheden bij terugkeer op zichzelf onvoldoende zijn om de drempel te halen. Ook schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn die niet leiden tot een "toestand van zeer verregaande materiële deprivatie", maakt niet dat de asielaanvraag van een statushouder uit de lidstaat waar die schendingen plaatsvinden, ontvankelijk moet worden verklaard en inhoudelijk beoordeeld. Artikel 3 van het EVRM verplicht in zijn algemeenheid de lidstaten ook niet te waarborgen dat eenieder binnen de jurisdictie van een lidstaat onderdak heeft of financiële ondersteuning ontvangt waarmee een bepaalde levensstandaard kan worden gewaarborgd.

Als een dergelijke situatie zich in een lidstaat voordoet, moet worden beoordeeld of de statushouder als bijzonder kwetsbaar dient te gelden en daarmee dus (nagenoeg volledig) afhankelijk is van de vergunningverlenende lidstaat. Voor niet bijzonder kwetsbare statushouders geldt dat zij, wat er ook zij van de slechte situatie in de lidstaat, geacht moeten worden zichzelf desondanks staande te kunnen houden. Zij zijn immers niet geheel afhankelijk van overheidssteun. Dit gaat zeker op voor niet bijzonder kwetsbare vreemdelingen die al voor of kort na de statusverlening zijn vertrokken uit de lidstaat. In deze zaken kan tegengeworpen worden dat de vreemdeling niet heeft gepoogd zich staande te houden en ook al daarmee niet aannemelijk is gemaakt dat zij zich bij terugkeer niet staande kunnen houden.

4.2 Vaststelling bijzondere kwetsbaarheid

In zaken van statushouders uit lidstaten waar gelet op de algemene situatie een risico bestaat op ernstige schade, zal daarom vastgesteld moeten worden of sprake is van bijzondere kwetsbaarheid als bedoeld in het arrest van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de zaak Ibrahim. Daarnaast zal gekeken moeten worden of deze betrokkene vanwege die bijzondere kwetsbaarheid bij terugkeer naar de lidstaat terecht komt in een toestand van "zeer verregaande materiële deprivatie". Als een betrokkene bijzonder kwetsbaar is én aangenomen kan worden dat bij terugkeer naar de lidstaat een toestand van verregaande materiële deprivatie zal ontstaan, worden individuele garanties opgevraagd.

Bij de beoordeling of er sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid, wordt in de eerste plaats opgemerkt dat het om *bijzondere* kwetsbaarheid gaat. Enkel kwetsbaarheid is dus onvoldoende. Of er sprake is van bijzondere kwetsbaarheid zal afhangen van de individuele omstandigheden van het geval. Daarbij is zelfredzaamheid of een gebrek daaraan een essentieel aandachtspunt. De bewijslast dat er sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid ligt bij de vreemdeling. Voor de uitvoeringspraktijk kan naar de volgende handvatten gekeken worden bij het bepalen of een betrokkene als bijzonder kwetsbaar kan worden aangemerkt.

4.2.1 Minderjarige vreemdelingen

Alleenstaande minderjarige vreemdelingen die in de vergunningverlenende lidstaat geen familie hebben, worden aangemerkt als bijzonder kwetsbaar. Voor deze groep geldt dat moet worden aangenomen dat zij bij terugkeer naar Griekenland, Hongarije of Bulgarije in een toestand van verregaande materiële deprivatie zullen belanden, tenzij de betreffende lidstaat individuele garanties afgeeft die dat voorkomen. Bij andere dan deze drie genoemde lidstaten geldt dat het aan de vreemdeling is om onder verwijzing naar openbare bronnen aannemelijk te maken dat zich in de betreffende lidstaat een vergelijkbare situatie voordoet (zie 4.1 hierboven). Verder is voor minderjarige statushouders van belang mee te wegen of

in de lidstaat die de status heeft verleend opvang en voogdij aanwezig is en of daarvan, voor zover aangeboden, ook daadwerkelijk gebruik is gemaakt.

Uitgangspunt van het Nederlandse asielstelsel is een ex-nunc-toets: het asielverzoek wordt beoordeeld aan de hand van de situatie en omstandigheden ten tijde van het nemen van de beslissing op het asielverzoek. De leeftijd ten tijde van de beslissing van de IND op de asielaanvraag in Nederland is dus bepalend voor de beoordeling of de statushouder een alleenstaande minderjarige vreemdeling is. Als een AMV-er gedurende de behandeling van de asielaanvraag in Nederland meerderjarig wordt en er naast de minderjarigheid geen andere redenen zijn om tot bijzondere kwetsbaarheid te concluderen, is er geen grond meer voor bijzondere kwetsbaarheid. Hierbij wordt benadrukt dat een snelle besluitvorming in alle zaken van alleenstaande minderjarigen, dus ook van vreemdelingen die gedurende de behandeling van de asielaanvraag in Nederland meerderjarig worden, steeds het uitgangspunt blijft.

Indien sprake is van een lang lopende zaak van een tijdens de procedure meerderjarig geworden alleenstaande vreemdeling, kan wegens bijzondere omstandigheden besloten worden de zaak inhoudelijk te beoordelen. Het uitgangspunt hierbij is een termijn van 3 jaar of langer tussen datum aanvraag en beslissing. De rol van de vreemdeling bij het verstrijken van deze termijn (bijvoorbeeld MOB gang tijdens de procedure) moet bij de afweging worden betrokken.

Indien de alleenstaande minderjarige in Nederland als minderjarig is aangemerkt, maar in de andere lidstaat als meerderjarig is geregistreerd hoeft er geen verzoek om individuele garanties m.b.t. voogdijschap en opvang verstuurd te worden.⁶ De lidstaat zal er immers vanuit gaan dat betrokkene geen minderjarige is en zal dus hoe dan ook geen voogdij en opvang gericht op minderjarigen regelen. De aanvraag van de minderjarige kan in dat geval in de Nederlandse asielprocedure inhoudelijk beoordeeld worden met inachtneming van WI 2018/19 en IB 2018/60, tenzij de minderjarige binnen enkele maanden meerderjarig wordt en de asielaanvraag dateert van korter dan drie jaar geleden.

Indien een alleenstaande minderjarige bijzonder kwetsbaar is en deze kwetsbaarheid (ook) te maken heeft met ernstige medische problemen heeft, is BMA onderzoek noodzakelijk om de ernst en aard van de problemen vast te stellen vast te stellen en om in het verzoek om individuele garanties aan de autoriteiten te kunnen verduidelijken van welke aandoening sprake is en welke medische ondersteuning vereist is.

Een minderjarige statushouder⁷ die in Nederland alleenstaand is, maar onderdeel uitmaakt van een gezin dat nog als statushouder verblijft in de lidstaat die de status heeft verleend, is over het algemeen niet enkel op basis van zijn minderjarigheid bijzonder kwetsbaar. Bij terugkeer zal hij immers (opnieuw) onderdeel gaan uitmaken van het ouderlijk gezin en dus moet de eventuele bijzondere kwetsbaarheid worden beoordeeld binnen de context van het gezin als geheel, zie voor toelichting paragraaf 4.2.2 over beoordeling van kwetsbaarheid bij gezinnen. Of sprake is van bijzondere kwetsbaarheid zal afhangen van het individuele geval;

⁶ Indien de in Nederland minderjarige vreemdeling die in de lidstaat meerderjarig is, in Nederland bijna 18 jaar oud is en om andere redenen dan minderjarigheid (bijv. medisch) als bijzonder kwetsbaar moet worden beschouwd, dient wel om die reden een verzoek om individuele garanties verzonden te worden.

⁷ Indien uit onderzoek of verklaringen blijkt dat de amv-er (nog) geen status in de andere lidstaat heeft en zijn ouders aldaar in procedure zitten of al een status hebben verkregen, moet er een Dublinprocedure opgestart worden totdat blijkt dat de amv-er in de andere lidstaat een afgeleide vergunning heeft. Zie IB 2020/141.

bijzondere omstandigheden die van invloed zijn op de zelfredzaamheid van het gezin in de andere lidstaat moeten in aanmerking genomen worden bij de beoordeling of de in Nederland verblijvende minderjarige als bijzonder kwetsbaar moet worden aangemerkt. Het kind wordt met zijn of haar gezin als één geheel gezien. De beoordeling komt daarmee in wezen overeen met de beoordeling die verricht zou worden als het gehele gezin naar Nederland zou zijn gekomen.

De beoordeling van bijzondere kwetsbaarheid in het geval dat de familie nog in de andere lidstaat verblijft, kan bijvoorbeeld aan de hand van de informatie verstrekt door de minderjarige zelf en/of de voogd. In geval van twijfel is er ook de mogelijkheid dat de IND aanvullende informatie vraagt aan de Griekse autoriteiten, bijvoorbeeld of de ouders in Griekenland een geregistreerde vaste woon en verblijfplaats. Indien sprake is van twijfel inzake de kwetsbaarheid van het gezin als geheel en het niet mogelijk blijkt voldoende informatie te verkrijgen over de situatie van de in Griekenland achtergebleven gezinsleden, ligt het in de rede om voordeel van de twijfel te geven en bijzondere kwetsbaarheid aan te nemen.

4.2.2 Gezin of alleenstaande ouder met (minderjarige) kinderen

Een casus van een gezin met beide ouders of een (alleenstaande) ouder⁸ met één of meer (minderjarige) kinderen is op zichzelf, dus als verder geen sprake is van aan het gezin verbonden (medische en/of overige) problematiek, onvoldoende om bijzondere kwetsbaarheid aan te nemen. Deze drempel is in beide gevallen zeer hoog. Zo zal in beginsel een gezin met beide ouders voldoende zelfredzaam worden geacht omdat bijvoorbeeld zorgtaken verdeeld kunnen worden, en daarmee de last om in het levensonderhoud te voorzien. Ook voor alleenstaande ouders zonder bijkomende problematiek geldt dat van hen verlangd mag worden dat zij zorgtaken combineren met het voorzien in levensonderhoud, hetzij door tijdens schooltijd te werken, hetzij door (indien aanwezig) opvangmogelijkheden te benutten of anderszins. In beginsel wordt verwacht dat men zich indien nodig tot de autoriteiten wendt om hun rechten als statushouders te effectueren. Uiteraard is daarbij van belang dat hier in het gehoor aandacht aan is besteed. Tot slot geldt dat niet ter zake doet dat de situatie in Nederland (de lidstaat waar een nieuw verzoek om internationale bescherming wordt gedaan) de sociale bescherming en de levensomstandigheden gunstiger zijn dan in de vergunningverlenende lidstaat.

De aanwezigheid van (minderjarige) kinderen kan onder omstandigheden leiden tot de conclusie dat sprake is van bijzondere kwetsbaarheid van het gehele gezin. Zo zullen bijzondere omstandigheden in het gezin in aanmerking genomen moeten worden bij de beoordeling. Daarbij kan worden gedacht aan onder meer handicaps of ernstige medische problematiek bij de ouders zelf of bij de kinderen en aan bijkomende omstandigheden die van invloed zijn op de zelfredzaamheid van het gezin. Er zal daarom sprake moeten zijn van omstandigheden die maken dat een gezin als geheel als bijzonder kwetsbaar moet worden aangemerkt. Daarbij kan worden gedacht aan omstandigheden die maken dat de ouder of beide ouders bijvoorbeeld vanwege de continu zorgbehoefte van de overige gezinsleden dermate aan het gezin gebonden zijn dat zij niet kunnen werken om in het levensonderhoud van het gezin te voorzien, en vanwege hun problematiek, gelet op de algemene houding van de autoriteiten van de lidstaat ten aanzien van statushouders, ook niet in staat moeten worden geacht te bewerkstelligen dat toegang tot bepaalde noodzakelijke medische zorg en voorzieningen (in brede zin), etc. Ook hierbij geldt dat op deze punten moet worden doorggevraagd in het gehoor.

⁸ Het aangehaalde arrest Ibrahim heeft betrekking op statushouders met minderjarige kinderen, waaronder een alleenstaande moeder met kind.

4.2.3 *Volwassen vreemdeling*

Volwassenen zullen enkel onder bijzondere omstandigheden (medische en/of overige problematiek) als bijzonder kwetsbaar worden aangemerkt. De aanwezigheid van medische problematiek leidt echter niet zonder meer tot het aanmerken van een betrokkene als bijzonder kwetsbaar. In het individuele geval dient de ernst van de medische problemen gewogen te worden samen met de noodzaak van het kunnen beschikken over medicatie en de vraag of de medische problematiek invloed had op de mogelijkheden om zelf rechten te effectueren.⁹ Ook voor medische problematiek geldt dat beoordeeld moet worden in hoeverre betrokkene zelfstandig – al dan niet met hulp van vangnetten – een bestaan kan opbouwen en in zijn of haar levensonderhoud kan voorzien. Het is wel van belang dat de medische problematiek aannemelijk is gemaakt, bijvoorbeeld door het overleggen van documenten.

Indien de bijzondere kwetsbaarheid van minderjarigen of meerderjarigen (mede) zou kunnen voortvloeien uit medische omstandigheden van een zekere ernst, is BMA onderzoek noodzakelijk. Een BMA rapport kan daarbij inzicht verschaffen in de aard en ernst van medische problematiek. Indien bij uitblijven van een medische behandeling een noodsituatie zal optreden, zal in de regel sprake zijn van bijzondere kwetsbaarheid. Bij minder ernstige medische problematiek kan echter ook sprake zijn van bijzondere kwetsbaarheid, met name wanneer die van zodanige aard is dat de zelfredzaamheid daardoor in overwegende mate is aangetast. Aan de hand van het medisch advies kan in het verzoek om individuele garanties aan de aan de autoriteiten verduidelijkt worden van welke aandoening sprake is en welke medische ondersteuning vereist is.

4.3 Verregaande materiële deprivatie

Indien een betrokkene als bijzonder kwetsbaar kan worden aangemerkt, dient vastgesteld te worden of bij terugkeer sprake zal zijn van verregaande materiële deprivatie. Hieronder dient te worden begrepen dat de vreemdeling basale voorzieningen zoals eten en onderdak¹⁰ mist. Hierbij geldt dat een grote onzekerheid over de beschikbaarheid van die basale voorzieningen of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden onvoldoende is om tot de conclusie te komen dat sprake is van schending van artikel 4 van het Handvest. De lat ligt dus hoog. Bij bijzonder kwetsbare statushouders uit Griekenland, Hongarije en Bulgarije zal gelet op wat openbare bronnen melden over de positie van statushouders aldaar sneller worden aangenomen dat een toestand van verregaande materiële deprivatie zal kunnen ontstaan, maar niet zonder meer. Dit hangt ook van de omstandigheden van het individuele geval af. Daarbij is met name van belang of uit het individuele relaas naar voren komt dat men zich ondanks de bijzondere kwetsbaarheid gedurende langere periode staande heeft gehouden en of en in hoeverre de autoriteiten van de lidstaat of de aanwezige organisaties daarbij behulpzaam zijn geweest. Ook de aanwezigheid van een netwerk of familieleden die bijvoorbeeld vanuit het land van herkomst of een andere lidstaat (financiële) steun hebben verleend, kan daarbij relevant zijn. Daarnaast dienen openbare bronnen te worden geraadpleegd, waarbij vooral de feitelijke situatie van statushouders die in vergelijkbare omstandigheden verkeren van belang is en niet zozeer de vraag of zij formeel dezelfde rechten hebben als onderdanen van de lidstaat.

In geval van bijzonder kwetsbaren die de lidstaat voor of kort na statusverlening hebben verlaten, kan niet aan de hand van het individuele geval vastgesteld

⁹ Zie ook uitspraak van de Rechtbank Den Haag, 30 november 2020, ECLI:NL:RBDHA:2020:12260 en de uitspraak van de AbRS, 28 januari 2021, ECLI:NL:RVS:2021:179.

¹⁰ Hiermee is niet gezegd dat dit een eigen huis moet zijn.

worden hoe slecht de situatie in de lidstaat is en of zij zich wellicht toch staande konden houden. In die gevallen kan enkel aan de hand van openbare bronnen een inschatting gemaakt worden.

Indien een betrokkene zowel als bijzonder kwetsbaar kan worden aangemerkt en aannemelijk kan worden geacht dat een toestand van materiële deprivatie kan ontstaan, dienen individuele garanties te worden opgevraagd alvorens een eigenstandige beoordeling van de zaak volgt.

4.4 Individuele garanties

Als een statushouder bijzonder kwetsbaar is en aannemelijk is gemaakt dat hij bij terugkeer in een situatie komt van verregaande materiële deprivatie, zal om individuele garanties gevraagd moeten worden. De beslisser kan de verzoeken om individuele garanties doorgeven aan unit Dublin via mailbox: ^{10.2.g} [ULAD DUBLIN](#). Hij of zij dient hierbij aan te geven wat voor zaak het betreft (identiteitsgegevens NL en de andere lidstaat, documenten) en welke specifieke garanties er dienen te worden gevraagd. Het uitgangspunt hierbij is maatwerk. Unit Dublin verzendt het verzoek om individuele garanties in de vorm van een terugnameverzoek op grond van de Terugkeerrichtlijn naar de autoriteiten van het betreffende land en bewaakt de termijn.

Indien binnen een redelijke termijn (momenteel wordt een termijn van omstreeks vier weken aangehouden) toereikende individuele garanties worden ontvangen, informeert Unit Dublin de medewerker asiel waarna de zaak in principe niet-ontvankelijk verklaard kan worden ingevolge artikel 30a, eerste lid, onder a, van de Vw 2000. De DT&V zal vervolgens als de uitzetting daar is onder verwijzing naar de verkregen garanties in samenspraak met de autoriteiten van het betreffende land een overdrachtsdatum plannen.

Indien na vier weken geen reactie is ontvangen van de autoriteiten van de aangeschreven lidstaat, of indien de reactie niet toereikend is, informeert de medewerker asiel de dossierhouder SUA middels een mail met een korte situatieschets, de brief waarin om garanties is gevraagd en de eventuele reactie daarop, waarna SUA ervoor zorgt dat de zaak op hoger niveau bij de lidstaat onder de aandacht wordt gebracht. Indien er na in totaal drie maanden geen (toereikende) individuele garanties zijn verkregen, zal het onderzoek in afstemming met SUA in principe afgesloten worden. De asielaanvraag wordt in de Nederlandse asielprocedure inhoudelijk beoordeeld binnen de nationale kaders. Het kan zijn dat de beslismedewerker tot een afwijzing komt (terwijl de vreemdeling in de andere lidstaat internationale bescherming heeft verkregen).

4.5 Procedurele bijzonderheden

Wanneer tijdens de spoor 2 procedure, op de dag van het gehoor of de dag van beslissing, vastgesteld wordt dat (mogelijk) sprake is van bijzondere kwetsbaarheid als bedoeld in het arrest Ibrahim, dan wordt de zaak verder in de AA behandeld. De medewerker verzendt een brief naar gemachtigde over de spoorwisseling met als reden dat er nader onderzoek gedaan wordt. Tegelijkertijd kan een BMA onderzoek worden opgestart als dit nodig is voor de verdere beoordeling. De AA wordt pas ingepland als de opgestarte onderzoeken zijn afgerond (BMA of het verzoek om aanvullende garanties). In de AA kan, in gevallen waarin toch geen sprake is van bijzondere kwetsbaarheid of aanvullende garanties zijn verleend, alsnog niet-ontvankelijk worden afgedaan op grond van de verleende internationale bescherming. Wanneer dit niet mogelijk is dan wordt de asielzaak inhoudelijk behandeld.

Het is overigens mogelijk om aanvullend te horen binnen spoor 2, vooropgesteld dat het mogelijk is om binnen 8 dagen na het (eerste) gehoor een beslissing te nemen.

Verlenen asielstatus in Nederland aan statushouder

Indien de asielzaak van de statushouder in Nederland inhoudelijk wordt behandeld en wordt besloten dat (ook) door Nederland internationale bescherming wordt verleend, zal de lidstaat die de eerdere status heeft verleend moeten worden verzocht om de markering internationale bescherming in Eurodac in te trekken. De beslisser kan dit verzoek indienen via ^{10.2.6} [EDT Eurodac Registratie](#), ^{10.2.g} [/ASIEL/UNIT368DUB](#). Vermeld daarbij de volgende gegevens: Afdeling: %EDT Eurodac Registratie, naam, v-nummer, zaaknummer, en datum inwilliging (in Nederland).

Beslistermijnen

Op het moment dat duidelijk wordt dat in een zaak van een statushouder nader onderzoek zal moeten worden verricht naar bijzondere kwetsbaarheid en/of bij de vergunningverlenende lidstaat garanties moeten worden gevraagd, kan het raadzaam zijn de beslistermijn te verlengen vanwege complexe feitelijke of juridische kwesties (artikel 42, tweede lid, onder a Vw). Dit met name als voorzienbaar is dat dit onderzoek zal leiden tot overschrijding van de beslistermijn van 6 maanden. Daarbij kan in de verlengingsbrief de gemachtigde in algemene zin worden gemeld welk onderzoek/welke onderzoeken zullen worden verricht en dat we wat betreft de duur van deze onderzoeken onder meer afhankelijk zijn van de medewerking van de vreemdeling en diens medische behandelaars aan het onderzoek (bij BMA) of van de medewerking van de verantwoordelijke autoriteiten van de vergunningverlenende lidstaat (garanties etc.). Zie daartoe IB 2019/116. Ook het opvragen van informatie bij lidstaten (niet zijnde derde landen) kan een verlenging van beslistermijnen rechtvaardigen.

4. Afstemming

Dit informatiebericht is afgestemd met DMB, A&B en JZ.